

ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ "Η ΠΑΡΑΝΟΗΣΗ :

Τό Μερσίλλι, νά μή δῆ κείνες πού ἐρωτεύονται,  
στ' ἀγνώστῳ, γιά ψέματά, καί τέλος δέν παντρεύονται...  
καί γέει πῶς εἴν' ξεστρίπτες καί κρέμασμα θά πρέπη,  
β' αἰτέσ' ὀπὸν... κυρίους δύο-τρὺς βγάστε μὲ' ὄσιν'... τὸ πῶ!!!

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ΦΙΛΙΚΟ (!) ΤΕΤΕ - Ἄ - ΤΕΤΕ . -

Ἡ Μέρυ κέτα σὴν αἰχὴ κάθετασ με' τῆ φίζη,  
τὴν πιό καμὴ ἀπ' τῆ φίζης τῆς, με'... τὰ βαφα τὰ κίχη...  
Μὰ ἡ φίζη τὴν παρακαλεῖ: «τὴν πῆς τοῦ Μερσίλλι,  
ἡ Μάρβελ γιά τὸν φούκε τῆς πῆς ἔφαχε μερσίλλι...  
καί κίχη πού δέν ἤθελε νά τὴν παπαρδίσῃ,  
ἀρχὸ ἀγάγια με' ὄμορφα με' Μάρβελ νά ἰσορῶσῃ...  
Μιχοῦσανε βάν ἔφραβεν ὠχρό-μουντό τὸ δέχῃ,  
καί με'... μαρὰ θυμῆθηκε τῆς φίζης καὶ ἡ φίζη! :  
Ἡ ὄσα τὴν ἐπαρᾶβραζε κίχισαν με' ευφωνία,  
νά πάνε με' ἀνεῖο καφί με' ἄσ' ὄσιν' ἡ... οὐρανία! :»

Η ΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ. (TABLEAU COURSENT.)

... Και κάπιο φράντ μ' ἄφισε για' τὴν καλή της φίλη  
τὸ Μερουέλι, κι' ἔμεινα μὲ πικραμένα χεῖρα...  
Κι' ἀλήθεια! τί τὴν ἔνοιαζε πὸς νύχλωνε ε' ἄθενα,  
μονάχη μὲς εἰς τὴν ἐρητιά; Δεὶς εἰσὶ μαλ' ἄκουστος  
παιὰ καὶ φρεῖκα εἰς τὴν Συκιά, μ' ἄρχα, χωρὶς φεγγαῖ,  
ῥυτίδα, δίχως τῶν στοιχείων ὁ φόβος τὰ με' ἄρη...  
Μὰ τὴν Μερουέλι μιά φωνὴ ἔγγυχοῦ τὴν βαβάριζε,  
σαν ἄκουγε τὴν φίλην τὴν ποὶ τρανεαχλά χαχάνη...  
...  
Κι' ὅταν εἰς εἰρήνῃ ᾤκησε: «θεῖε τί νὰ μάρω τὴν...  
» πάντα σαν ἔρη ἡ φιλία μου, τίς, μὴ εἶναι μακά ἔρα,  
Μὴν εἶν' ἀπ' τὴν ~~εὐχυνιστὴ~~ εὐχυνιστὴ κι' ἄρα ποχὺ γὰ χὰ νω,  
» μ' ἄφισερμένῃ πάντοτε μετὰ τὴν γὰφες μάρω; —  
» ἄχ! τί νὰ μάρω θεῖα μου, ποὶ θὰ ε' ἡ... οὐρανία  
» καὶ θὰ με' ἐπὶ τὴν σαν μὴτὰ με' πικρὰ πᾶρτωτὰ!»  
...  
Τόσο φριχλά μετάνοισε εἰς δόξιο Μερουέλι,  
ποὶ καὶ γὺ ἔστα: «φλάντ τὴν! ἄλλη ποιηὴ δε' ἄρα...»

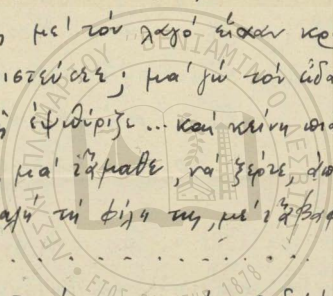
ΜΗ ΤΗΣ ΤΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ ΤΑΡΑΤΤΕ...

Σὺν ἡ παρέα γύριζε πρόσχαρη μάγια βράδια,  
μὰ... θεοποιίδα ἔνοιωθε, γέ, τὴν ψυχὴ τῆς ἄδεια...  
τραβούσε ἔμπρός μονάχη τῆς, περπατεῖ ἀγρυπνίῃ,  
κὶ ἔτσι θημμένα σούγγυα: « τί κρίμα, τὴν καϊρένι!  
» κἄπιος τῆς πῦρε τὸ ψαρό!... Μ' ἄς ἔδωρα ἰκκίτη...  
Κι' ἂν τῆ σωτήριος θά σοῦ πῆ πενιφρα πῆς δα' δίνε  
για' ἔρωτα ἰνκίματα. ὡς ἀφορμὴ δὲ ἔχει  
μαρμα, σὸν πρῶ ἀσ' ὄχου μας ἀγρυπνίῃ βράδι...  
Μὰ μὴ ἂν θυμῶνς νὰ τῆς πῆς « ἄς τὴν ἀγρυπνιάδα... »  
θα' σοῦ θυμῶν. φαίνεταί, τῆς βεῖσκι... νοσομαδά?...  
Καί' μιὰ βράδιὰ ποῦ τὸ ἔψωσα τὸ ψαρό, γώ, εἰά χιχῆ,  
μῆ βέβαιε - για' νὰ ξέρερε! - κεί πούν' διαβόχοι χίχοι!...

Το πρῶτο Φοῖ κνος... ΛΑΓΟΥ. —

Σὺν Πλατανίῃ, τὸ χορό πῆς ὁ ἡχοῦς καὶ θύει,

την πρώτη δαμα του σεμνή. κι ήταν τό Μεροντζή  
 'σο' οργη στο σεμνάλφο. Γι' αλλό παρό δέ' χάνη  
 στο πρώτο φόξ τμή προσκαγή. και' κύνη τινά κύνη;  
 ... Μία δ' εχ' ζαχη του χορού, στο χικνισιά πουνήματα  
 η φίλη μας με' τον χαρό είχαν κροφομυτήματα.  
 Δίν με' πιστεύατε; μα' γύ τον άδα σου γοχάμα  
 στο δώτι τμή έψιδίριζε... και' κύνη στα ναζάμα  
 του ζυανε, μα' εχ'μαθε, να ζέρε, άσο ε' φίλη  
 τμή πιο πατή τμή φίλη τμή, με' εχ'βαφα τα χέυε...



Γοιπόν που γέρε, ο χαρό που δέ' βρίσκε να πάρε  
 πορίσει νάν' του γούστον του ε' ε'όκνηρο ηγνήμα,  
 με' μια' ευχημή, στο πρώτο φόξ ζ' δίχης δυσκοχία,  
 υπόσχεση στην λάμα του ναί τον... του ηθαία!  
 Κι η δαμα του; τινά ε'αί σω: νομ'ω τον... άρέσθ...  
 Μα' κείνω για' τό ελόμα μου παη' ζέχο θά ε'είν...

ΛΑΓΟΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ...

Μια' κίερα βρέσκο τον λαγό να' λριχνυρά βλοῖ δρόμος  
κι' ὄδαν τον ρύλυδα για' βῶς μου σήκωσε λῶς ἄηρος  
καί μόνου: « ἄκου'ρά σου πῶ. ζέρω λῶ Μερουχά,  
» πῶς εἶν' κατ' και' καίρουμαι! Δια' λῶ ἄχτη δῶ με  
μήτη...

κι' ἔτσι πῶ βεβαιύθηκα για' τῶ... γνησιότητά μου,  
ποῦ γα' ἡ φύλα μας γ' ἄλλον βλοῖ φόβος λῶ νοστήσει  
Μα' νῖ ἄν διαπαρῶσαι γράνα λῶ Μερουχά,  
μενὰ λαχῶς μου... μῦρισε, νῖ ἄν γέμ πῶς δῶ λῶ ἄχτη

— Η ΚΑΚΙΑ ΓΡΟΣΣΑ —